

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Miljon väikest asja

Mischief Bay romaan

Teised kirjastuselt Ersen ilmunud Susan Mallery raamatud:

Kogemata sinu
Vana arm ei roosteta
Ei keegi muu kui sina
Taas kodus
Unelmate pruut
Unelmate peig
Pruudi tütreid
Abielusõrmus lubaduse kätteks

* * *

Sarjad:

BUCHANANI SARI	Jõulud Fool's Goldis
Hõrgutav	Vaid üks suudlus
Veetlus	Kaks teistsugust
Särin	Kolm lihtsat sõna
Ahvatlev	
KEYESI ÕED	Jõulud Neljandal tänaval
Kirglikud meloodiad	Kui me kohtusime
Magusad unistused	Enne kui suudleme
Magus lepitus	Kuni me puudutame
TITANI ÕED	Hoia mind
Ihu ja hingega	Suudle mind
Suusoojaks	Kütkesta mind
Südamelt ära	Pulmad jõulude ajal
Kuumalt kannul	Armastus võidab
FOOL'S GOLD	BLACKBERRY SAAR
Täiuslikku püüdes	Paljajalu-suvede aegu
Peaaegu täiuslik	Kolm õde
Täiuslikkust leides	Ehatähed
Üksnes minu	
Üksnes sinu	MISCHIEF BAY
Üksnes tema	Mischief Bay tüdrukud
Suvepäevad	Sõbrad, kes jäävad
Suveõhtud	Miljon väikest asja
Terve pikk suvi	

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Miljon väikest
asja

INGLISE KEELEST TÖLKINUD RAILI PUSKAR

ERSEN

Susan Mallery
A Million Little Things
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimeranud Jana Kuremägi
Korrektor Mari Mets

© 2017 by Susan Mallery, Inc.
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M06328117
ISBN 978-9949-82-088-7

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

„MINU nimi on Zoe Saldivar ja ma sain äsja hakkama selle nõmedusega, et käisin vana peikaga voodis.”

Seda öeldes tõmbas Zoe ettevaatlikult laest rippuva ärklitoaluugi köit. Mehhanism oli üsna jäik ja võib kinni kiiluda, nii et luuki ei saagi enam lahti. Vähemalt nii ütles talle ehitusinspektor, kes oli enne seda, kui ta maja ära ostis, siin käinud.

„Kuigi ma ei taha sellega öelda, et seks oli nõme,” jätkas ta. „Seks oli normaalne. Tahaksin öelda, et olin purjus, aga ei olnud. Ma teadsin, et seda ei tohiks teha. Ja ma tean, et ma poleks tohtinud seda teha, aga ma olin nõrk. Nii, olen selle nüüd välja öelnud. Sain hakkama sellega, et läksin nõrkusehetkel vana peikaga voodisse.”

Treppredel laskus pikkamööda väiksesse esikusse. Zoe toetas jala esimesele astmele ja vaatas siis oma suure ruuge kassi Masoni poole.

„Ja sina ei ütle sõnagi?” küsis ta. „Sul pole mulle siis mingit nõu anda?”

Mason pilgutab silmi.

„Kas see peab tähendama, et sul pole kõige selle vastu vähimatki huvi või et sa eelistad oma arvamust mitte öelda?”

Mason haigutas.

„Ei oskagi kohe öelda, mis on halvem,” tunnistas Zoe, „kas nõme seks või see, et sina oled ainus, kellega ma sellest räägin.”

Ta ronis mööda kitsast ja logisevat treppi üllatavalt avarale ärklikorrusele. Siiani polnud ta sinna suurt midagi viinud – peamiselt seetõttu, et sellest trepist oli suurte või raskete asjade ülesvinnamine peaaegu võimatu. Aga ta oli leidnud koha oma kohvritele ja uuele pühadelippude kollektsioonile, mille oli ostnud hiljuti rannas korraldatud käsitöolaadalt. Emale oli ikka meeldinud kõiki pühi ja tähtpäevi tähistada. Nüüd, kus Zoel oli oma maja, tahtis ta seda traditsiooni jätkata.

Ta süütas tule ja eiras kõhedust, mis loomuldasa kaasnes pööningutel olemisega. See pööning oli avatud ning siin puudus kopitushais. Aga tegu oli ikkagi pööninguga.

Ta vedas pisut üle meetri pika lipuvarda luugi juurde ja läks siis tooma „kevelilippu”, mille kavatses heisata. Ta imetles eredates toonides lilli kujutavat lippu.

„Just see, mis vaja.”

Midagi kriuksatas.

Ringi keerates nägi ta Masonit trepist üles tulemas.

„Ei!”

See veel puudub, et kass kaob mitmeks tunniks mõnda tolmusesse nurka, kust teda tuleb välja meelitada.

Mason saatis talle oma roheliste silmadega ilmsüütu pilgu ja hüppas pööningule.

Mason oli suur, kaalus kaheksa kilo kanti, millest osa moodustasid lihased, osa kaalu oli aga tingitud maiustamisest. Igatahes läks nii, et Masoni hüppamise peale pörkas ka trepp maast lahti, tõusis uskumatu kiirusega üles ja luuk vajus kinni niisuguse mütsatusega, et kogu maja värises. Sellele järgnes vaikus.

Zoe ja Mason vahtisid teineteisele otsa, siis aga läks kass, saba püsti, pööningut avastama. Just nagu kõik oleks parimas korras. Aga Zoe teadis, et ei ole.

Ärge lööge pööninguluuki pauguga kinni. Luuk on aegade jooksul paisunud, see tuleb välja vahetada. Kui lasete selle pauguga kinni langeda, kiilub see kinni.

Zoele meenusid inspektori sõnad. Ta oli hoiatust küll kuulnud, kuid polnud mitte midagi ette võtnud. Tema mõtted olid keerelnud seinte värvimise ja uute kardinade ümber. No kes siis pöörab tähelepanu pööninguluugile? Selline asi ei ole ju üldse oluline.

Nüüd aga oli. Ja kuidas veel.

Lipp kukkus ta käest maha. Ta läks luugi juurde ja surus seda. Ei midagi. Ta surus kõvemini, aga ikka ei midagi.

Mehaanika polnud just tema tugevaim külg. Ta sai hakkama pirni vahetamisega ning oskas anda arvutile korralduse uuendusi teha, aga kõik sellest keerulisemad asjad käisid üle tema mõistuse. Ta sai põhimõtteliselt aru, mis moodi pööningutrepp toimib. Kokkukäiv trepp vajus lahti. Ja kui seda vaja ei ole, saab selle uuesti kokku lükata ning luugi kenasti sulgeda.

Aga kuidas panna seda sündima ise pööningul olles? Kui seista luugile ja see avaneb, kukub ta ju ülevalt alla. Ja see ei löpeks sugugi hästi.

Ta põlvitas luugi ette ja surus kätega kogu jõust trepimehhanismile. Ei mingit tolku. Ta oli lõksus.

Ta istus põrandale maha ja üritas mõelda, mida teha. Appikarjumisest poleks mingit abi. Kodus pole mitte kedagi – peamiselt sellepärast, et ta elas üksi. Tal olid muidugi sõbrad, aga nood hakkaksid tema pärast muretsema alles mitme päeva möödudes. Sama lugu isaga. Telefon oli all majas ja ka naabritele oleks keeruline endast märku anda, sest pööningul polnud ühtki akent.

Ta neelatas, rahustades end mõttega, et siin ei lähe väga kuumaks. Tal polnud midagi viga ja ta sai hingata. Kõik on korras. Miski liigutas nurgas. Võpatades surus ta käe pekslevale südamele. Mason ilmus nähtavale. Kas talle tundus nii või uuris Mason teda tõesti kiskjaliku pilguga?

„Sa ei söö mu maksa ära,“ teatas ta kassile.

Kass naeratas.

Zoe sundis end jalule tõusma. Igale probleemile on lahendus. Ta leiab lahenduse. Kui midagi muud üle ei jää, tuleb viskuda luugile lootuses, et ta elab kukkumise üle. Ikka parem kui üksinda siin üleval aeglast ja valulikku surma surra.

Ta üritas pööningul ringi käies positiivselt mõelda. Kõik saab korda. Pärast võib selle üle naerda. Aga ta aju tuli välja igasuguste kohutavate lugudega inimestest, kes leiti alles siis, kui nad olid juba mumifitseerunud. Sest mitte keegi ei pannud nende kadumist tähele.

Ja nii võib minna ka temaga, mõtles ta seda mõistes õudusega. Ta elas üksi. Ta töötas kodus. Ta parima sõbranna kogu maailm oli ta pooleteiseaastane poeg ning ta helistas harva. Võib väga hästi juhtuda, et ta jääb ilma maksast ja mumifitseerub. Looduslootunnis oli ta selliseid pilte näinud. Mumifitseerumine ei kaunistanud kedagi.

Kakskümmend minutit hiljem oli ta korjanud kokku oma kohvrid, lipuvarda, kaks vana kopitanud tekki ja üllataval kombel ka metallreha. Kaks viimast asja olid jäänud siia maja eelmistest omanikest. Kui James Bondil õnnestub tappa vaenlane sullepeaga, siis õnnestub ka temal McGyverit mängida ja pööningult pääseda. Ta pani lipuvarda luugi kõrvale ja selle kõrvale omakorda kõige väiksema kohvri. Tekke hoidis ta juhuks, kui peab tõepoolest ise luugile viskuma. Ta lootis kogu südamest, et ei saa alla kukkudes surma. Tal oli mõte end löögi pehendamiseks tekkidesse mässida. Aga esmalt tuleb katsetada arukamat lahendust.

Ta surus rehaga luugile nii kõvasti, kui jõudis. Luuk liikus pisut, kuid plöksatas uuesti kinni. Ta puhkas hetke, surus uuesti, võttes seekord appi ka keharaskuse. Ta tundis, et luuk annab pisut järele, siis veel pool tolli, siis veel pisut. Tal õnnestus pista lipuvarras avausse, et luuk uuesti kinni ei vajuks.

Ta raputas end sirgu ajades käsi. Kui ta peaks siit välja pääsema, tuleb Masoniga maha pidada üks tõsine jutuajamine. Ja hakata vast ka trenni tegema. Ja leida rohkem sõpru. Ja selline aparaat nagu vanainimestel, millega saab häda korral abi kutsuda.

Kui käed enam väga ei värisenud, asus ta uuesti tööle. Nüüd õnnestus tal luuk nii palju lahti saada, et pista pilu vahele väike kohver. Luuk surus plastile mõlgi sisse, kuid lasi ava suuremaks teha.

Kui ta oli vandudes käiku lasknud veel kaks kohvrit, vajus luuk avatud asendisse ja trepp vajus sujuvalt alla. Mason marssis temast mööda alumisele korrusele ja vaatas üles, just nagu küsides, mida see Zoe seal passib.

„Meil tuleb sinu suhtumise teemal maha pidada üks väga tõsine jutujamine,“ porises Zoe samuti trepist alla minnes. „Ja täna õhtul tuleb avada veinipudel.“

NELI päeva pärast pööninguentsidenti – nagu Zoe sellest mõtles – astus ta läbi Teeoasi nime kandvast kohvikust, et osta sõbranna Jenile külla minnes mõned lusikakoogid. Üks kodus töötamise eelseid oli see, et ta määras ise, millal teeb tööd, millal mitte. Mitte kellelegi ei läinud korda, kui tal tuli tahtmine töötada kell kaks öösel. Loomulikult oli puuduseks see, et mitte keegi ei tea, kui tema pööningul mumifitseerub.

Kuigi ta rahustas end ikka ja jälle, et oli sealt pääsenud ja tal pole midagi viga, ei vabanenud ta tundest, et oli surmale silma vaadanud. Aga võib-olla polnud ta rahutusel mingit pistmist pööningu ja surmale silma vaatamisega. Võib-olla oli asi rohkem selles, et ta tundis end nii kohutavalt teistest eraldatuna.

Kõik ta kolleegid olid kas kolinud koos firma peakorteriga San Joseesse või leidnud teise töö. Ta isa oli väga tore inimene ja elas samuti siinkandis, aga ta oli ikkagi isa. Isaga ei lähe ju koos poodidesse. Pealegi töötas ta kodus ning tal polnud erilist põhjust sealt lahkuda. Viimastel kuudel oli ta kuidagi täiesti kaotanud arusaama sellest, mida tähendab oma elu elada.

Selles oli suur osa ka lahkuminekul Chadist, mõtles ta leti ees kooke valides. Kuigi see samm oli igati õige. Aga nüüd polnud tal oma eluga midagi peale hakata...